

Publicerad 2009-08-30 14:00 av Sofia Westman

16 augusti 2008 kl 06.57

STORM

Mörka moln drog in över himlen igår. Luften fylldes av elektricitet och det som varslade om liv slog över i dundrade förödelse. Skyn öppnade sig och regnet vräkte mig till marken. Det piskade min hud tills skinnet sved och domnade djupt i varje del av min kropp. Där låg jag kvar när stormen upphört och stirrade mot natten, utan att kunna röra mig, tung och blöt och till intet gjord. Med knutna nävar och svarta ögon svor jag min förödmjukelse mot himlens krafter, som en liten flicka ilsket protesterande mot sin faders orubbliga, fullkomliga makt. Hur vågar du? skrek jag mot himlen, tom och tyst högt över mig. Vem gav dig rätt att ta av mig och inte ge mig av dig själv tillbaka?

Ingen svarade och regnet var försvunnet. Det sköljde mig ren från damm och smuts och hopp och tro. Det lämnade mig naken, svedd och ensam. Det sökte sig bort mot nya marker, fast i hopplösa frågor om sin egen storhet.

Varför möter ingen mig?

Varför viker träden undan sina grenar när jag rör dem?

Varför flyr jorden ner i markens hålor, bort från mig när jag smeker den?

Varför sluter sig en blomma när jag böjer mig att kyssa den?

Varför söker världen skydd när allt jag vill är att omfamna den och ge den liv?

Alla som känner mig begär mig, gråter regnet, och de som inte haft mig fruktar mig.

Jag reste mig sakta och fukten torkade på min varma, slagna kropp.

Ingen önskar tunga, kalla skyfall, regn. De önskar mjuka, varma vågor som bär dem. När jag hörde dig misstog jag dig för floden, jag vände mig mot dig och du föll över mig och dränkte mig. Vad bekommer det dig vad träden, jorden och blommorna vill, när du skövlat marken där de står och de inte älskar dig nog?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sofia Westman med Poeter.se id #30065 innehar upphovsrätten